

МОРУОЈУ

А фост ану 1961. Јеу ам ваут 12 ај.

Їн мижлуоку сатулуј, унђе с-адунат лумја ђин сат ши унђе с-а фăкут уора, а фост ши каса сатулуј унђе а фост телевизору каре л-а добинђит сату. Туатă лумја, да мај мулт копији а вјењит њн туатă сара сă-л привјаскă пје Чкаља ши пје Мија Алексић. А привит ши филмурј ђе каубој, ши копији а шезут аколо пăнă ла мижлуоку нуопцй. Ши јеу м-ам дус њн туатă сара аколо. А фост глумје ши мулђе коменђиј.

Їнтро сарă ам плѣкат ђ-аколо сѣнгур пи ла мижлуоку нуопцй. Ам трекут пилингă трансформатор ш-ам дат пје сокаку њнкăтрă каса-мја. Аколо ам трекут пилингă каса баба Стањи Ружи, да ла обуору ји а фост зйд ђе пјатрă пилингă друм. А фост луна ши с-а вăзут ка зăуа.

Кѣнд ам ажунс ла зйд, пје зйд ам вăзут ун кѣње албу, маре, каре а статут пје зйд ш-а привит њн друм. Кѣнд ам ажунс аколо а привит ши ла миње ама н-а лăтрат. Јеу ам трекут пје парђа ђи ла ваље ла друм ш-ам привит ла кѣње, да кѣнд ам трекут м-ам пус сă ма њнкурăј ш-ам луато пје ун сокак њнкăтрă каса-мја.

Кѣнд ам ажунс апрупаје ђе касă, мј-а дат њн гѣнд кă аколо њн обуору ѡла а мурит њнăјинђе ла зăчă зѣље мошу баби Стањи, куј ј-а зѣс Мăрин нăруоду, каре а вењит ла ја ђин Исѣновăцу ал Маре, ши н-ам фăкут зăче пасурј пăнă њн суобă.

Мума ку тата а дурмит. Јеу ну м-ам ђезбрăкат нума м-ам кулкат њнбрăкат њн пат ши м-ам кутрупит ку пăтура пистă кап.

Ђимињаца кѣнд м-а помењит мума сă ма дук ла ишкуалă, ам њнтребат дар баба Стана аре кѣње албу, ши ј-а мј-а спус кă н-аре. А зѣс: „ Пă че ту ну шђиј кă н-аре?“

Кѣнд а вењит тата ђи ла лукру ђин Зăјчјерј сара, пи јел л-ам њнтребат каре аре њн сат кѣње албу, маре, ши јел мј-а спус кă н-аре њима.

Че ам вăзут јеу пје зйд њн нуапђа аја, ши каре а фост аколо?“

Слободан алу Милă алу Кољицă, Тăбаковăц.

ВАМПИР

Била је 1961. година. Ја сам имао 12 година.

У центру села где се народ окупљао и где су биле игранке, била је сеоска зграда у којој се налазио црно-бели телевизор који је село добило. Сви људи, а највише деца су долазила свако вече да гледају Чкаљу и Мију Алексића. Гледани су и каубојски филмови и деца су тамо седела до пола ноћи. И ја сам ишао сваке вечери. Било је тамо шала и свакојакѣх комендија.

Једне вечери пошао сам одатле сам око пола ноћи. Прошао сам поред трансформатора и кренуо сокаком према мојој кући. Тамо сам прошао поред куће Стане Михајловић, а њено двориште је било ограђено каменим зидом према путу. Била је месечина и видело се као дању. Кад сам стигао до зида, на зиду сам видео једног великог белог пса који је стајао на зиду и гледао према путу. Кад сам стигао тамо гледао је у мене али није лајао.

Ја сам прошао доњом страном пута и гледао сам у пса, а кад сам прошао почео сам да трчим и кренуо сам сокаком према мојој кући.

Кад сам стигао близу куће, сетио сам се да је тамо, у том дворишту, пре десетак дана умро баба Станин деда кога су звали *Луди Марин*, а који је дошао код ње из Великог Јасеновца и нисам направио ни десет корака до собе.

Мајка и отац су спавали. Нисам се ни пресвукао, него сам легао обучен и покрио сам се поњавом преко главе.

Ујутру када ме је мајка пробудила да идем у школу, питао сам мајку да ли баба Стана има белог пса и она ми је рекла да нема. Рекла је: „Па шта ти не знаш да нема?“

Када је мој отац убече дошао са посла из Зајечара, њега сам питао ко има белог пса у селу, и он ми рекао да нема нико.

Шта сам видео на зиду оне ноћи и ко је био тамо?

Слободан Цветић, Табаковац.